

Tamara Omanová

*Ticho
medzi
nami*

MARENČIN PT

Gitke. Myslím si, že pochybujem.
Pochybujem, že myslím. Cogito ergo sum.

Rebeke. Lebo iba my sme vydržali do konca.
Veni, vidi, vici.

Martine. Mea est ultio, et ego retribuam in tempore.
Alea iacta est.

Tento príbeh je fikcia. Ibaže by nebol.

Toto nie je o morálke, hoci nepopieram, že život, a aj môj život, o nej je. Naschvál ju z tohto všetkého vytlačím a budem sa venovať hlavne tomu, čomu sa venujú všetci. Prázdnote bytia. A ostatnému.

T. Omanová

Tamara Omanová

**TICHO
MEDZI
NAMI**

MARENČIN PT

Copyright © Tamara Omanová, 2026
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2026
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1108. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1416-8 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1417-5 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1418-2 (ePub)

Zo snenia ma prebral zvonček. Bolo načase. Driemala som s otvorenými očami. Hlava podopretá dlaňou. Druhá ruka jazdila myšou po monitore notebooku. Z nudy. Nehľadala som nič. Načo aj? Koniec vyučovania. Bolo len treba vyčkať finálne *cililing* a hurá preč. Finálne *cililing* chutí vždy sladšie ako tie predtým.

Len čo sa ozval zvonec, vypla som notebook, vstala som, zasuňula stoličku za stôl, odpísala som čas 14:00 do knihy príchodov a vyšla som zo zborovne.

Chodba na poschodí je dlhá a zvyčajne plná žiakov. Výhodou času po 14:00 je, že žiakov je menej, keďže iba najvyššie ročníky základky majú vyučovanie sedem hodín. Vďaka tomu sa nemusím chodbou predierať, ako keď idem niekam cez prestávku. I keď... kam by som aj šla, že? Zapáliť si nestíham, iba počas voľných hodín.

Míňam deviatakov, deviatačky. Samé „dobrý deň, pani učiteľka“ a „dovidenia, pani učiteľka“. *Kurva prvá, Kurva druhá, Kurva tretia. Kokotko. Ockov trafený výstrek.* A tak podobne. Každému žiakovi sa ujde nejaká prezývka. Rovnako ako žiaci dávajú prezývky učiteľom a medzi sebou navzájom. Verejné tajomstvo troch strán. Pubertiacke slečinky v tesných gatiach, obopínajúcich zaoblujúce sa krivky. Kurvičky. Špúlia pery, ale nevedia s nimi poriadne ani prebafnúť. *Keď špúliš, dávaš signál, že to robiť vieš a chceš.* Ťažko im dohovoriť. Naučia sa. Prvá podprsienka, prvé krvácanie, prvý pohárik, prvé prsty v dierke, prvé lesbické skúšanie nanečisto, *lebo čo ak budem mať frajera a nebudem nič vedieť?* Prvá fajka, prvé prehltnuté semeno, prvá

jebačka. Po pár rokoch sa to stane stereotypom. Nudou. Špúliace sa kurvičky zo základky to ešte nevedia. Ledva prehltajú. O tamtej s tým veľkým mobilom, ktorá ani neodtrhne hlavu od displeja, s výstrihom nehodiacim sa ani k zimnému novembru, ani k takmer plochému hrudníku, som už počula viackrát. Keď neprehltla prvýkrát, druhýkrát jej frajer podržal hlavu. Vraj až pri koreni. Vraj ju šlo zadusiť a skoro mu odhryzla vtáka. Ktovie, ako to bolo naozaj.

Pred budovou školy bolo cítiť, že je piatok. Svet hovoril, že prichádza pauza od roboty.

Hej, bola zima. To tak v novembri býva. Dakedy aj sneh. Teraz nie. Ale hlásili, že má snežiť. Domov som sa vydala ako vždy. MHD. Večne preplnená zastávka. Ešteže sme v prímestskej časti. Priamo v centre mesta to musí byť v piatky hotový masaker. Spoj došiel ani nie o desať minút. Bezdomovci sa stihli popýtať každého o drobné len raz a radšej si počkali na vystupujúcich. Tých budú môcť otravovať aj cestou pešky. Minulý týždeň, kým sme čakali, sme stihli aj šou s Cigánkou, ktorá sa vyšablila rovno do smetiaka vedľa oznamovacej tabule o príchodoch a odchodoch spojov. Ktorýsi dobrák vtedy zavolał polišov, lebo vyšablená čierna žena otravovala kdekoho, a keď ju ktosi okríkol, odkiaľsi sa vynorilo asi päť nástročných asociálov, ktorí sa jej postavili na pomoc. A hoci sa nebolo pred kým brániť, začali strkať do ľudí, vyvolávať hádky a zopár mladistvých aj trařilo, kam kopli. My sme mali potom prúser ako sviňa, lebo poliši skutočne prišli a videli, že sa Cigánom nič nestalo, tak po nás začali ziapať aj oni. Iné by bolo, keby bieli kopali do Cigánov. To by už bol rasový útok. A Cigán, ten veru vie plakať! Ten sa rozplače aj na počkanie. Čo na tom, že okolo desiatich čiernych je jeden biely? Že logicky už na prvý pohľad by asi jeden biely nedal desiatich čiernych dole? Cigán má práva. Gadžo povinnosti. Gadžo má chybu, že sa narodil v zlej farbe. A v zlom štáte. To nie je problém Cigána. To je problém gadža. Preto mám so sebou vždy aspoň paralyzér v kabelke.

Aj nejako takto si tu žijeme.

Byt mám útulný. Vlastne je to garsónka o jednej izbe, ale nahováram si, že ich je viac. Ako každý, kto v takom žije. Žijem sama. Bez záväzkov. Užívam si život, kým to ide. Prečo? A prečo nie? Možno som stvorená aj na vzťahy. Hej, vraj sa učiteľky nikdy nevydajú. A ak áno, tak sú buď debilné, alebo ich manželia sú debili. Ale to časom hovorí o svojom mužovi každá žena. Ako je každá žena kurvou, lebo mala v sebe za život viac ako len manželovho vtáka. Lebo kurva je skutočne tá žena, ktorá mala v sebe za život viac ako jedného vtáka, tak prečo si hovoriť, že nie? A priznajme si, ženy, koľké z nás mali v živote sex iba so svojím manželom? Jasné, každá druhá bude hovoriť, že keď roztiahla nohy prvýkrát, myslela si, že vtáčik-letáčik, ktorý sa v nej vytriasol, bude ten pravý. Niektoré povedia, že *mala som pred tým mojím iba jedného a sklamala som sa alebo ja som mu verila a oddala som sa mu, ale on ma oklamal a nechal*. Jasné. Stále to je ten *osudný jeden*, hejže? Žmurk, žmurk. Tu vôbec nejde o počet vtákov, ale o svrbenie. Niektorú prestane svrbieť už v dvadsiatke. Niektorú v štyridsiatke. Niektoré svrbí stále. Niektoré vôbec. Keď ťa nesvrbí, tak sex nechceš ani so svojím mužom. A keď chce on a nechceš ty, tak je prúser. Lebo vlastne ide hľadať to, čo nemá doma. A keď má doma drevo, ktoré leží ako kváder a ešte sa pri tom tvári ako mučeníčka, nebodaj sa počas toho pri zatínaní pier modlí, tak sa nečudujte, že muž hľadá inde. A naopak to je rovnako. Keď ťa svrbí a muž je na trojtýždňovej služobke, alebo keď chce videohry či chlast s kamoškami viac ako tvoje časom vráskavé ohanbie, kam pôjdeš? Predsa s prstami do dierky. Mrsk, mrsk. Dostatočne vymrskáš. Potom možno skúsiš hračky. Možno nie. A potom s vetou na perách: *Idem s kamarátkou von*, pôjdeš kamsi, kde ťa nepoznajú. Pár kilometrov. Stačí dvadsať, niekedy desať. Oblečená ako šedá myš. Sadneš si za bar. Necháš sa pozvať. Hráš cudnú. Zadanú. Akože *mám priateľa*. Po pár pohárikoch skončíš s cudzím jazykom v krku. Cudzí jazyk v krku predsa nie je nevera,

nie? Čo tam jazyk, čo tam pár cudzích slín. Prepečie sa to raz, prepečie sa druhý raz. Tak jemne pritvrdíš. Ruka v nohavičkách. Veď len pohľadza. Zvonku, zvnútra. Pusa tu, pusa tam. Hej. Neskôr sa prštek šupne kam má a šup-šup, ach-ach. Mokré nohavičky. Vadí? Nie. Veď sa dokopy nič nestalo. Po vyšupkaniach aj ty poťažkáš, pohoniš, pofajčíš. Neprehlítaš, lebo pozor na neveru. Toto by už byť mohla. Potom ťa občas niekto zvezie domov. Len nie pred barak! *Stačí niekde poblíž vyhodit', miláčik. Ešte prstíky? Ešte fajočka?* Cmuk, cmuk nakoniec. Hlavne žiaden penis vo vagíne, dámy, to už je vážne nevera. Ale až by sa to stalo, zatĺkať! Koniec koncov, čo asi robí on? Skutočne hrá videohry s kamošmi alebo si fifty fifty objednávajú o desať rokov mladšiu študentku zo stránky, ktorá si chce za hodinu zarobiť na mesačný podnájom, aby nepýtala od rodičov? A ak... prizná sa? Nie.

Zamkla som dvere, hodila kabelku na dlážku a umyla si ruky. Pozrela som v kuchyni, čo treba dokúpiť, vyzliekla som si spotenú čiernu košeľu a hodila ju na gauč, natiahla som si starú károvanú a vyšla som na balkón. Privrela som dvere, vytiahla cigaretu z Davidoff Reach Blue, zapálila si a pomaly som vdýchla omamný dym. Sedela som, zaklonila hlavu, oči privreté, užívajúc si ticho a pocit súkromia na siedmom poschodí.

Piatky chodím von s dvoma kamoškami, Elou a Betkou, iba občas niektorá nemôže. Betka pracuje manuálne v obchodáku, Ela maľuje. Každá z nás má svoje záľuby. Ja som začala záhradkárčiť a pestujem aj trávku. Len pre seba. Nie je to nič zlé, nikomu neublížujem, raz za dva týždne si dám pár šlukov. Behávam po večeroch, keď svet spí. Sme všetky single a máme podobný vek. Tridsať.

Dnes je piatok, dámska jazda. Stretneme sa po týždni. Ela má voľno a Betka bude piť menej kvôli škole. Obliekame sa ne-tradične a občas ideme niekam, kde nás nepoznajú. Ela navrhla mrkváky a čierne tričká, Betka plunge alebo halter top. Cestou zo základky som našla čierny top s výstrihom v sekáči. Som zvedavá, v čom prídu tie dve.

Dofajčila som, zahasila telíčko cigarety, vošla do kuchyne, postavila kávu, naliala pohár vody a skontrolovala správy. Betka a Ela sa neozývali.

Kedy večer? napísala som do četu a počkala, či sa niektorá ozve.

Cink. Mobil. Správa. Ela: O ôsmej?

Odpísala som. *Nie je to skoro?*

Cink. Správa. Nepôjdeme prevetrať nejaký parket?

Odpísala som. *Nechodí sa na také neskôr?*

Cink. Správa. Nepôjdeme sa predtým niekam najesť?

Odpísala som. *Chceš na parkete vidieť vlastné zvratky?*

Cink. Správa. Nemusíme sa blaznieť.

Odpísala som. *OK. Tak kedy?*

Cink. Správa. Betka: O ôsmej. Zajtra som v škole, musím ísť domov skôr.

Zasmiala som sa. Nedalo sa ináč.

Cink. Správa. Ela: Vezme nás kamoš taxíkom. Dám vám vedieť, aby ste počkali pred barakmi.

Niet nad kamarátky.

03

Zacinkal mobil. Správa. Ela: *Prídeme po teba o pätnásť minút.*

Odpísala som. *OK.*

To znamená, že vyrážajú od Betky. Autom je to v piatkovej večernej premávke ku mne okolo pätnásť minút. Skôr neprídu určite.

Zopla som si vlasy do uzla a navliekla tmavozelenú košeľu môjho bývalého. Vyšla som na balkón, pocítila chlad a telo reagovalo. Bradavky stvrdli. Škrtla som zapalovačom, vdýchlala a zaklonila hlavu, zatvorila oči, počúvajúc ruch piatkového večera. Autá trúbili, hudba hrala, niekde sa niekto hádal, niekto smial, plakal, niekde si to už rozdávali mladuční nadržanci. Klasický piatok.

Tešila som sa, že baby uvidím. Ela mala kšeft pri prerábaní vily a sľúbila, že nám prezradí nejaké tajomstvo. Dofajčila som,

zahasila, telíčko dala do ohorkovej fľašky, privrela balkón a okná a šla sa obliecť.

Tesné rifle a čierny plunge top tvarovali telo perfektne, našpúlila som pery a cez zrkadlo si pozrela do očí. *Vyzeráš ako radodajná kurva*, povedala som si a usmiala sa. Dnes sa poháriky platiť nebudú. Prehodila som cez seba čiernu koženku kúpenú v akcii, skontrolovala výbavu v kabelke, vyšla z bytu a zamkla.

04

Baby boli v aute obe. Hnedovláska vpred, ryšavka vzadu. Taxikár za volantom.

„Vyzeráš ako kurva,“ privítala ma spredu Ela, keď som natlačila nohy vo vysokých čizmách do stiesneného priestoru za sedadlom.

„Ty ako dve kurvy,“ vrátila som jej. „To ten rúž,“ otočila som sa tvárou k Betke sediacej vedľa mňa. „Výrazná červená na kopci čiernej. Ahoj.“

Betka vyzerala ako pravá metalistka. Postavu mala vďaka manuálnej skladníckej práci pekne vyrysovanú. Hlavne ramená. Neboli úplne chlapské, ale že by bola útlou devou sa tiež nedalo povedať. Keby niekomu prijebala, zaboľelo by to riadne. Postava jej nesedela k tvári s anjelským výrazom. Ten podedila po niekom z rodiny. Ako aj jej mladší brat. Na ten pohľad balil všetko, čo šlo. Teraz bol kdesi v západných Čechách a dám ruku do ohňa za to, že na svoj ksicht chytá Česky ako ryby na udicu. „Čau,“ odzdravila Betka.

„Kam to teraz bude?“ opýtal sa taxikár.

Ela sa otočila k nám. „Do Hausu na jedlo a potom do Vertiga?“

Prikývla som. Betka tiež. Na výber tam toho bolo viac ako dosť. Haus bolo nákupné centrum s reštauráciami a pizzérkami na treťom poschodí. Stretávalo sa tam kvantum ľudí. Ja tam vždy postretávam najviac známych. Milé miesto. Jedno z tých, kde sa vyskytujú aj tí, ktorí majú v peňaženke toľko, koľko mám ja, a takí, ktorí majú toľko, koľko Ela. Maľovanie domov, bytov a plotov

proste musí vynášať. Keď sme si raz porovnávali platy a povedala som, že môj učiteľský je iba o 50 eur vyšší od minimálnej mzdy, Ela sa smiala cez slzy. Vraj prečo v telke potom klamú. Tam vravia, že učiteľské platy sú krásne trojnulové a viac. *Keď vieš, ako na to, tak áno. Musíš mať známeho na peknom mieste. A musíš vedieť podržať, pofajčiť, porozťahovať, poprehľtať*, menovala som Ele. Ja som nič z toho nikdy nemusela robiť, a keby som musela, radšej si nájdem iný flek.

Vertigo Lounge bol dvojposchodový parket s terasou. Chodilo tam všetko od osemnásť, čo malo nohy. My sem chodíme, keď nechceme ísť inam. Neraz sa stalo, že som tam stretla svoje bývalé žiačky, teraz už ako stredoškolačky, ako si, kľáčiac v prítmi, privyrábali ústami. Vysokoškolskí snobi si do Vertiga chodili po biely tovar, aby sa mali na bytoch s čím hrať. Mladé stredoškolské štandy si chceli iba užiť, bolo im jedno, čo za to dajú. Obyčajne platili omnoho vyššiu cenu, ale to sa dozvedia časom.

„Keď vás mám do Vertiga čakať, bude to niečo stať,“ povedal taxikár Ele.

„Nemusíš. Zavolám ti, a keď nebudeš môcť, pôjdeme s iným.“

Taxikár neodpovedal. Iba sa zaradil do ľavého pruhu, zapol blikáčku, zastal na červenej. Všetky tri sme sedeli potichu. V takom prostredí sa nedalo rozprávať.

Taxikára som poznala. Z videnia. Mal predtým s Elou nejaké techtle-mechtle. Nevieť čo, neviem, ako to začalo ani ako to skončilo. A či to pokračuje. Či to bola jednorazovka, či sa iba doberali, čo je medzi nimi. Ale terajší chlad sa dalo cítiť.

Keď som bola podľa Ely oblečená ako kurva, tak ona bola naozaj za dve. Bundu mala širokú, ale naschvál, aby zvýraznila úzke rifle. Čierne. Ako sme sa dohodli. Deravé na kolenách a na ľavej strane zadku. Naschvál. Červené vlasy mala pevne sčesané dozadu do uzla. Cez plecia mala prehodený šikovný malý batôžtek, ktorý ju omladzoval. S Betkou sme jej mohli iba závidieť.

Betka však tiež nezaostávala. Keď sme vošli do Hausu, rozopla si bundu a okamžite som spozornela. Ak som si myslela, že so

svojím topom a odvážnym cleavageom budem brať pozornosť na seba, mýlila som sa. Betkin halter top bol úplný hardcore. Čierny latex, priliehajúci k dokonalému ženskému telu. Široký, hlboký výstrih končil zipsom, ktorý začínal až tesne pod prsiami a dráždil zrak. Vynímajúci sa lesklý latex opisoval nádherné plné trojky, ktoré boli v skutočnosti menšie, ale my ženy dokážeme občas telom klamať, hejže? Ramienka, ktoré boli vlastne jedinou vrchnou časťou topu, sa spájali na krku v jeden celok. Pery mala natreté tmavým rúžom a so zvýraznenými očnými linkami a ťažkými topánkami so širokými podrážkami pripomínala fanúšika gotickej kapely.

„Dnes si dám tresku,“ zaštekotala Eli, keď sme ju dohnali na eskalátoroch až na poschodí. Už tam na nás čakala. Bundu si stihla vyzliecť, aby vynikla vo svojom prestrojení. Jej plunge na tenkých ramienkach bol to jediné, čo jej držalo prsia. Bez podprsenky, pri dobrom všimnutí, bolo badať, že jej prsia jemne ovísajú. „Keď strčím dakomu jazyk do úst, nech vydrží, alebo nech sa rovno vytyčkuje.“

„Hnusná,“ zhodnotila Betka. „Ale rob si, čo chceš.“

Ela sa zaradila za párik dvoch asi dvadsaťročných gejev, približne našej výšky. Jeden bol onáušničkovaný do aleluja. Zrejme hral vo vzťahu mrdaného. Ten druhý bol síce mužnejší, ale s namaľovanými riasami. Pri pohľade na nich mi prichádzalo zle. Od toho, kam sme sa ako ľudstvo dostali. A kam smerujeme.

„Minule mi jeden strčil taký smradľavý kokot do úst, že by si neverila. Páchol ako stará pokazená ryba,“ nevšímala si Ela bužíkov, ktorí sa pri jej slovách na ňu otočili, a mlela si svoje. „No povedz mi, ktorý pičus,“ klipkala po mne načierno namaľovanými očami, „si neumyje kokot, keď chce jebačku?“

„Tichšie, preboha...“ precedila som cez zuby Ele, lebo tá si naschvál zvýšeným vulgárnym hlasom získavala pozornosť.

„Myslíš, že keď budem rozprávať tichšie, kokot bude smrdieť menej?“ robila sa Ela naschvál sprostá. „Alebo ako iná ryba?“

Vystúpila som z radu so zvesenou hlavou. „Dopiče...“ povzdychla som, „seriem na to.“

Ela ostala nechápavo stáť aj potom, čo sa ku mne pridala Betka. „A vy čo, teploškovia?“ nedala sa Ela a reagovala na pohľady gejov pred sebou, „umývate si kokotkov pred riťopichom?“

Vo vzduchu bolo cítiť napätie. Jedine Ela si to užívala. Vedela, že má za sebou Betku, ktorá by vedela zložiť minimálne jednu z tých dvoch hriankov. A potom, získala si pobavené úškrny tých, ktorí teplošov veľmi nemusia.

„Asi si dáme bagetu, čo povieš?“ opýtala sa ma potichu Betka. Ukázala na ďalší obchodík vedľa, kde bol menší rad.

Súhlasila som.

„Zrejme som sa zapáčila predavačovi.“ Ela nás vyhladala, keď sme sa s bagetami posadili za jeden zo stolíkov pre zákazníkov. Hodila sa oproti Betke a rozbabrala si hranolky do tatárky a kečupu. „Pozeral po mne celý čas.“

„To robili všetci,“ upozornila som.

„Všetkým sa páčim,“ uškrnula sa.

„Možno to bude tým oblečením,“ pridala sa Betka.

Povediac pravdu, najkrajšia z nás bola Betka. Ela si to pokášľala chýbajúcou podprsenkou. Chápeme, ovísajúce dvojčky. Človek sa síce musel pozrieť lepšie, aby to videl, ale keď to zbadal, už to nevidel ináč. Túto chybičku nahrádzala všetkým ostatným, takže to v konečnom dôsledku nevadilo.

Nedalo sa nevšimnúť, ako si vzala jednu z hranoliek a strčila si ju medzi zovreté pery do úst. Tlačila ju tam pomaly... veľmi pomaly. Všímajúc si, či ju sledujeme. Až keď sme na ňu pozerali obe, hranolku vcucala do úst a prežula. Na perách jej ostala jemná šmuha od tatárky. „Pred dvoma týždňami som prišla k názoru, že na veľkosti nezáleží,“ povedala odrazu do éteru.

„Penisu?“ spýtala sa rovno Betka, ktorú som drgla laktom, tak ako ona mňa predtým, aby rozprávala tichšie, lebo Elu stále pozorovalo v hale jedným očkom niekoľko ľudí.

„Hej. Penisu. Vtáka. Kokotka. Chuja. Nádobíčka. Alebo ako sa tomu hovorí slušne.“

„Úd,“ povedala som.

„Úd, dopiče,“ zopakovala Ela aj s tým, kam úd prioritne patril. „Záleží na hrúbke.“

Betka žula bagetu a vôbec ju to nezaujímal. „Ako si na to prišla?“ opýtala sa z princípu. V skutočnosti to vedieť nechcela, ale keby sme ostali ticho, vypočuli by sme si nejakú dlhú históriu o niečom, čo Ela údajne zažila. A to sme nechceli. Ela si niekedy vymýšľala jedna radosť. Aspoň sme si to mysleli. Jednoducho sme neverili, že by jedna mladá ženská stihla toho toľko za taký krátky čas. História sa občas síce nevyhne, ale prečo si nadbiehať, hejže?

„Keď ho fajčíš, chceš ho mať úplne v krku?“

„Hm...“ Betka sa tvárila, že premýšľa. Naťahovala čas.

„Nie,“ povedala som namiesto nej. A bola to aj pravda. Muži to síce majú radi, keď im žena zhltnie a saje celý penis v ústach, ale my ženy pri tom musíme prekonať dávenie. Ak je penis kratší, napínanie k dáveniu je menšie.

„A tenká slamka ti medzi nohami príde ako ihla v kope sena, nie?“

„Hmm...“ zamyslela som sa teraz ja.

„Hej,“ odvetila Betka, ktorá medzitým dožula.

Ela prisunula hlavu a teraz konečne stíšila hlas. „A prečo ti nestačí jeden prst vo vnútri, keď si to robíš sama? Prečo ti väčšinou nestačia ani dva?“

Ostali sme ticho. Ja som jedla, Betke sa rozprávať nechcelo. A o Ele sme vedeli, že bude mlieť, až kým ju neumlčí niekto alebo niečo, alebo niekto s niečím. Hocičím.

Lenže Ela teraz ostala potichu.

„Takže hrubší je lepší?“ opýtala som sa, keď som dojedla. „A čo takto hrubý a dlhý?“

Ela sa uškrnula. „Za takým by sme sa nahľadali. Buď jeden, alebo druhý. Ale existuje ešte tretia možnosť.“ Nepočkala, kým sa opýtame. Videla, že nás to nezaujíma. Koniec koncov, tému penisov sme už preberali stokrát. Tvary, dĺžky, hrúbky, obrezaných, neobrezaných. Dlhé, malé predkožky, malé, veľké

gule, ochlpených, oholených. Cmúľanie guliek, lízanie žaluďa, kompletnú onaniu... proste všetko. A stále sme prišli k iným záverom. To, čo sme popreli v jeden týždeň, v iný sme potvrdili. A naopak. „Tá najhoršia,“ ňaťahovala nás Ela. „Gombík do desať centimetrov. Veď to už nespadá ani do štátneho pätnásťcentimetrového priemeru.“ Zasmiala sa, ukazujúc hranolkové výplne medzi zubami.

Betka sa zaksichtila, ja som sa tiež snažila pôsobiť neurčito. Je pravda, že svetom hýbe sex a všetko okolo toho. Muži neustále hypnotizujú ženy. Pozerajú na ne ako lovci na korisť. Predstavujú si ich nahé. A neviem čo. Že nie? Prečo potom normálny chlap nepozerať na staré ženské? Alebo na päťdesiatničky? Alebo prečo nepozerať takto na rozkysnuté ženské, ktoré sa doslova kotúľajú ulicami? Lebo je to normálne. A ženy pozerajú na mužov rovnako. Iba podľa svojich parametrov. A všetci sa rozprávajú približne o tom istom. Tak prečo si pred tým zakrývať oči, uši, ústa? Lebo Ela. Lebo aj keby sme sa chceli baviť o inom, Ela to takmer vždy zvrtnie k niečomu takému. Keby sme ju s Betkou nepoznali, túžili by sme po takej uletenej kamoške. Keďže ju máme, nedáme ju už nikomu. Aj keď niekedy lezie na nervy.

„Ale taký tenký gombík, aha.“ Ela naznačila palcom a ukazovákou veľkosť v priemere jeden centimeter.

Zdvihla som sa a zasmiala. „Ako hranolka, čo si teraz jedla.“

Betka sa uškrnula a nahlas sa rozosmiala. Pridala sa aj Ela. „Presne tak! Gombíky sú niekedy ešte aj hranolkami.“

„Takže Vertigo?“ spýtala sa Betka, keď sme vyhodili do smetiakov servítky a papiere, v ktorých sme mali zabalené bagety.

„Vertigo,“ prikývla som. „Ešte si dokúpim dvojce ričky, nech nie som cez víkend nasucho.“

„Gombíky sú hranolky. A tvoje ričky,“ pridala Eli. „Ty vlastne fajčíš hranolkový gombík, počúvaj.“

Chcela som jej odvrknúť, ale nechcela som sa pohádať. Nakoniec, vyzerala som dnes o chl p lepšie ako ona, tak nech si hovorí, čo chce. Preto som iba zdvihla plecía. „Keď myslíš. Ešteže si si dala tú svoju rybu, čo si chcela.“

Vertigo o deviatej večer je ešte pokojné, no neskôr sa zaplní tlupami zaujímavo oblečených nezaujímavcov, ktorí budú zhrbení nad mobilmi tak hlboko, že keby som im napľula do pohára, ani si to nevšimnú. Násťroční aj prví dsaťroční jebkajú do displejov, akoby im šlo o život, aj keď iba hrajú hry. Tí starší majú pred klubom zaparkované autá, za ktoré ručia rodičovským bytom, v ktorom stále bývajú, pochopiteľne, s rodičmi. Ich jediným príjmom je útek pred realitou, nepriznaný vek a fakt, že sú sprostí a nahraditeľní, kým im stačí mobil, hry a čítanie s AI. Keď sa deviatakov pýtam, čím chcú byť, odpovedajú „influencer, doktor, model či podnikateľ“, no na každú doplnujúcu otázku reagujú len „neviem“. Táto naša budúcnosť ma trápi, hoci viem, že tomu nezabránim. Študovala som filozofiu aj chémiu, chcela som laboratóriá, latinské názvy a zlúčeniny, no všade vládol pretlak známostí a o učiteľku nik nestál. Platón ani Heidegger nikoho nezaujímajú, dôležitejší je plafón a Heineken v ruke. Smutné je, že nikoho nezaujíma ani to, na čo má právo, hoci občianska je aj o tom: biť sa za svoje práva a poznať ich. A potom sa čudujú, prečo to tak je, zatiaľ čo ja môžem nanajvýš učiť a pozeráť sa, ako sa to celé pomaly rozpadá.

Toto však nie je o morálke, hoci nepopieram, že život, a aj môj život, o nej je. Naschvál ju z tohto všetkého vytlačím a budem sa venovať hlavne tomu, čomu sa venujú všetci. Prázdnote bytia. A ostatnému.

Ela šla k baru, koketne dvíhajúc boky. Len čo zhodila bundu, natiahla na kresle ruky, vyplá chrbát, vydula prsia. Nakoniec preložila nohu cez nohu, ale keď ani po desiatich minútach stále nikto nechodil, odišla vybaviť objednávky. Iba sa opýtala, čo za drinky si dáme.

„Všetko je v cajku,“ zahlásila Betka, keď sme osameli.

Spozornela som. „To?“ spýtala som sa.

Prikývla. „Všetko. A keby som mala viac, vedela by som aj viac.“

„Prinesiem ti. Stačí zajtra?“

Prikývla.

Betka je nezmar a jej maličký byt obložený knihami pôsobí ako knižnica, v ktorej by som sa bála čo i len jednej prázdnej steny, aby to neznamenal, že predala kus seba. Keď sme sa prvýkrát zhulili a ležali takmer nahé na koberci pod žltou lampou, viedli sme tie najvážnejšie debaty, hoci tráva ich odľahčovala a zároveň nechávala v ústach pachuť myšlienky, že asi ostaneme naveky samé. Strach zo samoty sa nám zdal smiešny, no podvedomie si ho uložilo a začalo nás pomaly zožierať, a tak sme radšej prešli k peniazom a k tomu, ako by mohli aspoň kvapkať. Betka zo žartu navrhla, že by na výške predávala moju trávu. Smiali sme sa až tak, že nám búchali susedia, a utešovali sa, že tráva predsa nie je koks ani extáza. Z piatich rastlín sme vedeli mať kilo, gram šiel po osem eur a ročne to hodilo okolo deväťtisíc, z ktorých mi polovica sotva pokryla garsónku. No viac pestovať nechcem, nie som mafián a pokrytectvo vlády, ktorá by drogy rada zakázala, kým ich sama berie, mi na tom nič nemení.

Betka vytiahla z kabelky knižku a podala mi ju. Bez premýšľania som ju vzala a prelistovala. Jasné, že ma nezaujímal kniha, ale zohnutá obálka v nej. Bola tenká, akoby v nej nebolo nič. Starostlivá Betka sa snažila byť čo najopatrnnejšia. Peniaze vždy dala v takej bankovke, aby bola na uskladnenie čo najne nápadnejšia. Obálku som schovala do vlastnej kabelky a knihu nechala ležať na stolíku. Kým po nej Betka siahala, obálku som v kabelke otvorila. *Štyri stovky, dopiče!* „Betka?“ Zdvihla som prekvapenú tvár. „Nepomýlila si sa?“

Betke žiaril úsmev. „Nie.“

„A sebe si nechala tiež?“

„Rovnako.“

„...tí musia dymiť ako Turci.“ Čakala som polovicu. Alebo si Betka nevzala a dala mi všetko? Nechce mi naznačiť, že to bol posledný kšeft? Jej správanie hovorilo o opaku.

Medzitým sa vrátila Ela. Posadila sa do kresla a preložila

nohu cez nohu. „O čom točíte?“ Premerala si Betku i mňa. Nevedela, s čím kšeftujeme.

„O politikoch,“ zahlásila Betka okamžite a ukázala na veľkú telku zavesenú v rohu miestnosti. Práve tam išla opakovaná relácia, v ktorej sa hádali nejakí poslanci z Národnej rady. Našťastie ich nebolo počuť.

„Jeho synovi som predvčerom vyfajčila,“ okomentovala Ela sucho, akoby hovorila o počasí, a ukazovala pritom prstom na toho jedného politika, ktorého kamera v nepravidelných intervaloch prestrihávala.

„Netáraj.“

Ela zakrútila perami. „Prečo by som mala? Za dva litre. Kamoška robí eskort, potrebovali do partie ešte jednu, lebo dáka ochorela. Robia všetko. Predky, zadky. Ale potrebovali niekoho extra na orál na záver.“

Nenápadne sme sa na seba s Betkou pozreli. Vedeli sme, že Ela je riadne uletená, ale že by až tak?

„Keby som roztiahla nohy, dostala by som pätku. Možno viac. Platia dobre. Privát politických rozmaznancov.“

„Figu makovú,“ stála na svojom neverení Betka.

„Mne je jedno, či tomu veríš, zlatá moja,“ usmiala sa na ňu Ela. „Ale kým môžem a mám aj toto,“ prešla si jazykom po perách, „chcem dostať, čo sa dá. Čas nezastavíš a mladšie nás čochvíľa predbehnú.“

V tom mala pravdu. Kam sa hrabem ja so svojím dílerstvom?

* * *

Vertigo sa naplnilo ľuďmi a ja som bola už jemne pod parou. Alebo skôr taká zahriata, že som sa zamýšľala, či keď v predklone laktami spojím svoje oči, môj cleavage zaujme opačné pohlavie. Alebo vôbec niekoho.

Betka zaostávala kvôli škole, o to viac pila Ela. Možno preto, aby zabudla na politický mikrofón. Keď sme sa stručne dozvedeli, aký týždeň mala Ela, a že veľa nehovorila, rozhovorila sa

Betka. Vykladali v obchodáku nové mašiny. Stále jej nechcú povoliť vozík, vždy musí ťahať veci na manuálnych zdvihákoch. Keď ju človek počúva pri rozprávaní, nechce sa mu veriť jedinému slovu, ktoré povie. Vyzerá tak odzbrojujúco. Akoby pracovala niekde v reklamnej agentúre. „A neverili by ste, ako ma najebal Majki,“ pokračovala Betka, ktorá ma asi naschvál zrkadlovo opisovala a opierala lakty o kolená, tlačiac ich vpred k sebe, aby ukázala svetu svoje prednosti. Jej prsia boli na zožratie. Keby som mala mať trojku s nejakým chlapom a ženskou, musela by to byť Betka.

„Prečo?“

Majki bol skladník po šesťdesiatke, vdovec pred dôchodkom, ktorého sa bál, lebo vraj bez ľudí by ho samota zabila. Betku mal rád ako dcéru, nosil jej domáce „hamburgery“ a občas ju vzal do starej krčmy páchnucej močom, kde si zvykla rovnako ako naňho. Jej vlastný otec načapal matku s iným, prvýkrát jej vraj odpustil, no druhý raz už nevládal a zmizol navždy. Betka ho nepoznala. Po strednej ju nevzali na výšku, robila aupairku v Rakúsku, potom predávala v obchode s hábmi, odkiaľ ju vyhodili, lebo sa odmietla „prevetrať“, a tak skončila v sklade. Tam sme sa spoznali, keď ma v rauši kryla pred esbéeskárom, a z náhodného rozhovoru sa stalo kamarátstvo spečatené večernými prechádzkami. Po rokoch som ju dokopala k prihláške na školu, prijali ju a dnes je v tretiake, takže verím, že jej otec by bol na ňu hrdý, nech je kdekokoľvek.

„Chce na môjho bakalára spraviť oslavu,“ povedala Betka.

Pripitá Ela vyprskla od smiechu. „Ten dedo? Prepáč!“ dodala okamžite, lebo si uvedomila, čo Majki pre Betku znamená.

„Má pravdu,“ povedala som úplne vážne. „Keď dostaneš titul, mali by sme to poriadne osláviť. Eli, ty by si mohla zohnať nejakých striptérov, keď už máš kontakty na politikov,“ zadrela som Ele.

Vykrivila ústa. „Nebud' piča. Bola to jednorazová akcia.“

„Žiadna fajka sa nerobí na jeden raz, keď ju robíš dobre,“ nedala som sa. A bola to pravda. Každá žena vie, že keď sprá-

víte mužovi fakt dobrý orál, bude na vás vďaka nemu myslieť takmer neustále. A hoci mu to spraví neskôr nejaká iná, ale nie tak dobre ako vy, opäť si na vás spomenie.

„Ešteže čo. Taký... hm?!“ Ela zdvihla zrak k čašníkovi, ktorý k nám docupkal s táckou a tromi plnými pohárkami. „Ty si dačo... alebo ty?“ šmahla po nás pohľadom. Záporne sme pokrývali.

„Tamtí páni vás pozývajú,“ odvetil čašík a ukázal na vyšší stôl niekde ďalej, za ktorým na vysokých barových stoličkách sedeli štyria mladíci v oblekoch. Jeden z nich nadvihol svoj pohár a keď sme dostali drinky na stôl, Ela ten svoj zdvihla, aby mu odzdravila. „Takže už prišli kokotkovia, ktorí nám budú platiť!“ potešila sa a na diaľku sa na tých štyroch pousmiala s mierne našpúlenými perami.

06

„Ako ide večer?“ Mladý mal už pekne vypité. Musel prísť už odniekiaľ načatý.

„Ide,“ odvetila mu sebedomo Ela.

„Skôr iba stojí, nie?“ hlesol mladý dvojzmyselne. „Môžem si prisadnúť?“

Smelý zajko, pozorovala som.

Mladý si bez odpovede prisadol a tí traja si spravili miesto tiež. Jeden sa šupol na gauč k Betke, druhý bez slov ku mne, tretí si prisunul stoličku. „Čo tu pohľadávať bez priateľov také krásne slečny?“ zalichotil zajko s pohľadom smerom ku mne.

„Možno sme si vyšli bez nich,“ povedala som.

„A nechali ich doma, hej?“ zasmial sa. Také tuctové reči už neboli v móde pár rokov. Upadali do trápnosti ešte počas môjho prváku na výške.

„Nejako tak.“

„Nenudíte sa?“

„Nie.“

Mladý si odpil, odkašľal. Strácal niť. „Hm! A o čom si hrkúta-te? ...bez priateľov, ktorých máte doma...“

„O školách a tak,“ ozvala sa Ela. Očividne jej vadilo, že si mladíkovu pozornosť získaval môj výstrih a nie jej zvädlinky.

„Na školách sa toho deje, prisámbohu... že? Školáčky?“

„Také dačo,“ povedala Betka a mala pravdu, lebo ona bola medzi nami jedinou školáčkou.

„Také dačo... školáčky... ktorá kapelka má dnes koncert, že ste sa tak nahodili? Čad? Moloch? Alebo Karpina?“

„Karpina ešte vystupuje?“ opýtala sa Ela. „Naposledy boli na nejakom benefičnom, nie?“

Mladý sa k nej otočil ksichtom, načo nasadila kyslú tvár. „To neviem,“ povedal jej. „Nie som metlák. Ale ani vy.“

„Ako vieš?“

„Vidím. Ale čierna vám pristane.“ Otočil hlavu ku mne a skúsil žmurknúť. Keby nebol pripitý, aj by mu to vyšlo. „Takže o školách sa...?“

„Aj,“ zahlásila hneď Ela, aby si udržala mladého pozornosť.

„A aj?“

„O oslave bakalára.“

„Ejha!“ Mladý privolať čašníka a objednal ďalšie kolo. „Takže bakalárky! Ja som už rok Mgr.,“ pochválil sa, znova otočený tvárou ku mne. Prečo túži po mojej pozornosti, keď sa mu núka Ela? „Veľký Mgr. S veľkým em.“

„Chápem. Už si veľký chlapec. Vyslovene muž. S veľkým em,“ odbila som ho, lebo jeho chlípny úškrn sa mi začínal protiviť.

Hudba vo Vertigu zosilnela, svetlá jemne pohasli, nabrali červené a žlté odtiene.

„A prečo ste tu v kostýme vy?“ opýtala sa Betka, ktorá sa zatiaľ prineseného alkoholu objednaného mladíkom nedotkla.

„To nie je kostým, zlatko,“ povedal jej ten, čo si predtým priťahol stoličku. „To je oblek.“

Akoby sme nevedeli. Skúsila som sa tváriť tak, aby bolo vidieť moje pohrdanie.

„Mali sme vo firme akciu.“

„V očkovej firme?“ vyprsklo zo mňa skôr, ako som si stihla uviesť, že to povedať nahlas asi nechcem.

Betka sa uškrnula, načo mladý reagoval: „V *našej* firme, keď to potrebuješ vedieť. A keby si bola dobrá, aj by som ti ukázal priestory.“

Hej. Určite. A aj viem kvôli čomu by si mi ich chcel ukázať.

Ela videla, že to nikam nespeje. Vyliala do seba obsah pohárika, vykrivila ústa, zavrčala nad silou moku, vstala. „Ideš na parket?“ opýtala sa mladého z mosta do prosta, dávajúc na výber bielu alebo čiernu.

Mladý vstal a stratil sa s ňou v hlúčiku na seba sa lepiacich, teplo hýbajúcich sa pubertiackych párov, kde sa stojace bradavky treli o narýchlo vymakané hrudníky a stoporené ohnuté vtáky v trenkách sa obtierali o natlačené zadky v tesných minisukniach.

„Keď dakto z vás čaká, že pôjdeme aj my, tak zapustíte korene,“ povedala som tým trom zvyšným. Betka nastavila ramená, akože *mám taký názor ako ona*. Pochopili a šli po svojom.

„Veľký *em*, dopiče,“ uškrnula sa Betka. Vstala a sadla si ku mne. „Je tu ešte niečo, čo ti chcem povedať,“ povedala tichšie.

„Chceš s tým skončiť, čo?“ opýtala som sa.

Zablikala čiernymi viečkami. „Akože s čím? S *tým*?“

„Hej.“

„Nie... ako ti to napadlo?“

Pokrčila som ramenami.

„Prečo by som to robila? Chcem dačo iné. Ale bude to silná káva.“

„Tak to radšej nehovor.“

„Už som sa rozhodla... a neviem, kedy inokedy by som ti to povedala. A možno by si sa to dozvedela od iných, ale...“

Vzdychla som. Betkin výraz bol odzbrojujúci. „Takže?“

„Alex sa vrátil.“

Keby som v tú chvíľu pila, zabehlo by mi. Našťastie som iba nehybne sedela. A tak to aj ostalo.

Alex bol... proste chalan. Najobyčajnejší, taký nevýrazný, že ak si ho niekto všimol, tak skôr ako outsidera. Obliekal sa, akoby na seba hodil prvé, čo chytil, svaly neriešil a tvár nemal

ani anjelskú, ani zvodnú. Neusmieval sa veľa, nerobil prvé kroky a nebol ani vysoký, ani nízky – jednoducho priemer, ktorý ľahko uniká pozornosti. Zvlášťne to začalo byť až vtedy, keď sa s ním človek dal do reči. Vtedy akoby nebol z tohto sveta: keď mu sadla téma, vedel povedať vetu, ktorá odzbrojila chlapov a pritiahla pozornosť žien. A práve vtedy si väčšina z nás na chvíľu uvedomila, že svaly, auto a silné reči možno nestoja za toľko ako chlap, ktorý má v hlave o jedno zvlášťne koliesko viac. Muži okolo Alexa to začali tušiť, a preto ho radšej odsunuli bokom.

Asi pred piatimi rokmi, keď som skončila výšku, som ho chcela – hoci najprv nie, lebo som chodila s kamarátkami po baroch a namýšľala si, že ma budú chcieť všade. Večery boli divoké, muži presne ako z lacných románov: svaly z posiliek, silné reči, kľúče od auta a plné peňaženky. A my sme boli husi, ktoré za tým šli, lebo nám to vtedy stačilo. Neboli sme hlúpe, robí to skoro každá. Lenže keď vám tretí taký po sexe nechá na bruchu svoj výstrek, zrazu vám dôjde, že robíte kurvu, nech to nazvete akokoľvek. Zaplatil drinky, odviezol vás a mal ho v hociktorom otvore – tak to proste je. A vy si nahovárate, že tretí, štvrtý či piaty penis je ten pravý, hoci je to pravda len na pár nocí. Kým ho bavíte. Kým nejde za inou. A potom príde ďalší a vy niekde vzadu v hlave začnete cítiť, že tých vtákov v ústach je už akosi priveľa.

Odbočila som.

Ako som spoznala Alexa? Bol jeden z tých večerov, keď sa chcete baviť a telo brní túžbou byť žiadané. Chceli sme, aby nás muži obdivovali nielen pohľadom, ale aj dotykmi – zmyselne, tvrdo, pomaly, dlho. Došli sme do baru, kde bola divočina v plnom prúde: traja chlapi na jednu ženu, šialený nepomer. Sondovali sme terén a sadli si k barovému pultu, kde sa loví najľahšie. Niekedy vtedy som Alexa zbadala prvýkrát. Nezapadal do hluku sveta, akoby tam vôbec nepatril, a práve to ma zaujalo. Sedel s tromi kamoškami – elegánom, športovcom a tretím, niekde medzi tými dvoma. Jeden napínal svaly v tesnom tričku,

druhý mával mobilom a niečo múdro vysvetľoval, tretí doň len ťukal a občas sa zasmial. Alex sa ich snažil počúvať a zapájať sa, no vždy po chvíli stíchol. Keď sa konečne dostal k téme, ktorá ho zaujímala, ostatní zostali zrazu ticho a nechali ho hovoriť do prázdna. Stačila potom poznámka jedného z nich, dvaja sa zasmiali a Alex opäť zvažnel a odmlčal sa.

Chcela som vedieť, o čom sa bavili a prečo reagoval vždy opačne. Pijúc whisky, ktorú som dostala grátis od nejakého pošuka, čo chcel vyfajčiť, som zazerala na Alexa, kým sa z podniku nevypratál. Keď šiel platiť, naschvál som upustila zapaľovač, aby som na seba upozornila. Alex si to nevšimol, takže som sa musela zohnúť sama – aspoň som si všimla, že je odo mňa o niečo nižší, čo mi prišlo zvláštne sexi. Pozornosť som nezískala, no začula som, ako sa jeho kamoši dohadujú, že pôjdu do Rusty Tapu, kam vraj chodievali často.

Keď som bola po dvoch hodinách pod parou a odmietla som pár drinkov od svalnáčov splatiť orálom na záchodoch, z trucu som sa vybrala domov okolo Rusty Tapu. Bola to obyčajná piváreň s drevenými lavicami, kde vysedávali pankáči a metláci, z reproduktorov reval Ozzy, Metallica, Horkýže Slíže či Kabát a nik sa nehádal, lebo by aj tak neprekričal muziku. Všetci len nasávali, ťľapkali sa po ramenách a sľubovali si večné kamarátstva. Až neskôr som pochopila, že práve vďaka hlasnej hudbe a majiteľovým ťahom tam násilníci nemali miesto a chodili tam skôr tí, čo sa chceli zamilovať, rozísť, opiť alebo zapíjať svoje prvé koncerty.

Bola som zvedavá, či Alex s kamošmi naozaj prišiel do Rusty Tapu, tak som tam cestou domov vošla aj ja. Kúpila som si cigarety, sadla si na kraj baru s minerálkou a sondovala okolie, zatiaľ čo som odbíjala dotieravcov priťahovaných mojou priliehavou čiernou blúzkou a odmietala drinky, párty aj ponuky odvozu. Nakoniec som ho zbadala pri stole s kamošmi. Usmieval sa, no len plytko, akoby počul, ale vlastne nepočúval. Keď jeden z nich šiel na záchod, cestou späť sa pri mne zastavil a povedal: „Už sme sa videli, však?“

„Myslím, že áno.“

„Lukáš.“ Nastavil ruku, lišiacky sa usmial. Tým úsmevom určite zväčšoval všetko, čo mu prišlo do cesty.

Prijala som ruku a nechala sa pobožkať na líca. Boli to letmé bozky, aké majú byť pri zvitani. „Tamara.“

„Nebola si náhodou s kamarátkami?“ vyzvedal.

„Áno. Ale rozdelili sme sa. Bývam odtiaľto zopár minút, došla som si iba po cigarety.“

„Aha.“

„Nečakajú ťa tvoji kamaráti?“

Lukáš sa otočil ich smerom. „Počkajú. Alebo...“ rýchlo premýšľal, „keď chceš, poď k nám. Na pohárik. Aj tak sa už nezdržíme dlho.“

Prijala som.

Pri stole som sa zoznámila s ostatnými – Vlado, Peter, Lukáš a Alex. Traja ITčkári, vývojári hier a podobných vecí. Alex medzi nimi pôsobil cudzo, vraj robil v starožitnostiach, čomu som najprv neverila. Kým ostatní sa rečami nafukovali, on ich skôr sfukoval. O pár týždňov som ho stretla znova, keď som s oporou po prebdení noci sedela na nedeľnej káve v takmer prázdnom Rusty Tape. Vyčerpaná som si sadla na terasu, zapálila si a schovala oči za slnečné okuliare. Po dlhej chôdzi som vládala len sedieť a dýchať. Vtedy sa na terase objavil Alex – neupravený, v tuctových rifliach, obnosenom tričku a voľnej kockovanej košeli. Tenisky ležali zašnurované, vlasy rozhádzané tak, akoby hrebeň dávno nevideli.

Sadol si za prázdny stôl, z kapsy vytiahol hrubú knihu so zožltnutými stranami a objednal si pivo. Našiel záložku, zapálil si cigaretu a začal čítať, popíjať a robiť si ceruzkou poznámky do zošita. Cez slnečné okuliare som ho pozorovala a spomenula si, že ma kedysi priťahoval tým, ako sa líšil od svojich kamošov. Teraz, keď bol sám, pôsobil celkom obyčajne, len so svojím trochu čudným štýlom. Keď som si zapálila, nechal popraskať krk, rozhladal sa po terase, zastavil pohľad na mne a nadvihol obočie.

„Ahoj,“ usmial sa.

„Ahoj.“ Zvažovala som, či dať dolu okuliare, ale prezradila by som prežúrovanú noc.

„My sa poznáme, že? ... Tamara?“ tipoval.

„Alex,“ netipovala som ja, aj keď som chcela, aby to tak znelo.

Prikývol, pozrel na stôl. „Nedeľňajšia káva?“

„Také niečo. Čo ty? Učíš sa?“

Na tvári vyčaril úškrn, ktorý bol preňho typický. Až neskôr som si všimla, že sa takto neuškrňa často. „Také niečo.“

„Sám?“

„Sama?“

„Prisadnem si?“

„To by som mal skôr ja k tebe, nie?“

Usmiala som sa, vstala som a so všetkým v rukách si prisadla k Alexovi. Vtedy som sa presvedčila, aký je zvláštny – zanedbával všetko, čo nepovažoval za podstatné. Čítal hocičo, od najtuc-tovejších sračiek po náročné romány, a z toho si stavал vlastné svety. Tvrdil, že oblečenie je len oblečenie: *chutná čokoláda nepotrebuje pekný papier a hovno ostane hovnom, nech ho zabališ akokoľvek*. Z fantázie vytváral celé príbehy a svety s postavami tak živými, že som mala pocit, akoby skutočne existovali. Tie potom predával kamošom ITčkárom, ktorí z nich robili hry pre zahraničie, zatiaľ čo on pokojne pracoval v starožitníctve. Fascinoval ma kontrast jeho zanedbaného tela a hlavy, ktorá akoby žila niekde inde. Keď rozprával, opravoval sa ako žiak pri tabuli, len aby povedal veci čo najpresnejšie. Svojím spôsobom bol malým šialencom – a možno by bol veľkým, keby nežil práve tu.

Naše posledné stretnutie dopadlo najhoršie a bolo jediné, keď som bola opitá. Týždeň predtým som Alexovi naznačila, že sa mi páči, no bol v takých veciach dokonale nesmelý – v podnikoch sa intelekt nenosí a on fyzicky na konkurenciu nemal. Skúšala som všetko: príťažlivé oblečenie, dotyky, úsmevy, dokonca som sa doňho cestou domov zavesila, keď ma odprevádzal. Stačilo sa len trochu pritnúť a možno by sme sa pobožkali, ale objal ma ako kamaráta, potľapkal po chrbte a poprial pekný večer.

O týždeň neskôr som sa s Betkou a Elou opila pod obraz a prikázala Čechom, čo nás viezli na párty, aby zastavili pri Rusty Tape – vedela som, že tam Alex v sobotu bude. Rozbehla som sa cez podnik k stolom, kde sedával s kamošmi, plná urážky z tej noci. Sedel tam: vlasy na všetky strany, ležérne oblečenie, pohľad napoly mimo sveta. Zastavila som sa pri stole, namierila naňho prst a zarevala: „Si pojebaný kokot!“ Alex sa vytrhol zo snenia a pozrel na mňa, akoby ma zbadal až vtedy. „Nevšímavý, arogantný pičus! Buzerant!“ dodala som, no viac som už povedať nevedela. Vytrepala som sa z Rusty Tapu a s Alexom som sa už nikdy nestretla. Neskôr som len počula, že si našiel známosť a odsťahoval sa kamsi na sever štátu.

To všetko patrilo minulosti a bolo zabudnuté. Až doteraz.

07

„...ten Alex sa vrátil,“ zopakovala Betka, akoby som nechápala.

Pred očami sa mi prehrali všetky scény, v ktorých figuroval. Boli to dnes štyri roky, odkedy som s ním bola naposledy.

Betka videla, že informácia mnou jemne zatriasla. „Aj som si myslela, že by si to rada vedela.“

„Nie,“ zahlásila som a napila sa z pohárika. „Prečo by som mala? Veď odcestoval s tou svojou priateľkou, nie?“

„Dačo také,“ súhlasila. „Ale je nazad. A sám. Akože bez nej.“

„Ako to vieš?“

Betka zakývala obočím. „Viem. Nepýtaj sa od koho, nemohla by som ti to teraz povedať. Videli ho robiť zase v tom starožitníctve, kde robil aj predtým.“

„Už som si myslela, že v tej pivárni.“

„Tam už ho veľmi nikto nevidá. Aspoň nie večer. S tými svojimi kamošmi sa vraj pohádal. Neviem prečo.“

„Možno kvôli tej svojej.“ Nemohla som nepostrehnúť, ako ma vo vnútri škrie, že si niekoho našiel a mňa tak... potľapkal ako kravu.

Prišiel čašník, Betka objednala ďalšie pitie. Chvíľu sme se-

deli v tichu. Vstrebávala som informáciu a útržkovito spomínala, Betka sledovala parket a hľadala Elu. Zbadala som ju ešte pred chvíľou. Kdesi v hlúčiku hopsajúcich sa rytmicky zadkom tísila k mladému magistrovi, ktorý jej po ňom kde-tu prešiel rukami.

„Vraj sa rozišli,“ vyšlo z ničoho nič z Betky.

„Že čo?“

„Že sa vraj rozišli. Alex s tou svojou.“

Bolo na mne poznať zmenu správania? „Odkiaľ to vieš?“

„Nemôžem ti to povedať.“

„Jasné. Ako to ani nemusí byť pravda.“

Betka mykla plecóm, myslela si svoje. Čašníik rozdal poháre, ja som ten svoj do seba prevrátila naraz. „Idem si zapáliť. Ideš?“

Vyčarila úsmev. „Nie.“ Vedela, prečo to hovorí. Vedela, že si potrebujem informácie v hlave utriediť.

Vzala som bundu, zapla sa do nej a keď som obchádzala Betku, vrazila mi jemne bradou medzi nohy, čo ma priviedlo k pobavenému úšľabku. Musela na mne badať, že ma správa zaskočila. „Hlavu hore, pičku dolu, jasné?“

Fajčiac som sa mlčky prechádzala po prázdnom chodníku a premýšľala som. O živote. O tom, koľko mám rokov. Koľko som toho prežila. Čo od života chcem. A čo nechcem. A čo by som chcela zažiť. Čo by som bola ochotná dať za to, aby som sa mala tak, ako sa mať chcem. Ale ako sa chcem naozaj mať? Doba nie je ľahká. Zariskovať, opustiť zamestnanie a ísť niekam inam? To by som si nedovolila. V našom štáte a v dnešnej dobe nabetón nie. Budem rada, keď ma z toho, ktoré mám, nevyhodia. Možno by som mohla naplno rozbehnúť biznis s trávou. A keby ma zavreli? Aj tak sa nemám ku komu vrátiť. Moji rodičia zo západu stredu štátu ma už dávno vnímali ako samostatné individuum. Volali sme si asi každý druhý-tretí deň, narozprávali sme sa, ale pocit toho, že sa od seba vzdalujeme, sa nedal prehliadnuť. A keď nie tráva, tak čo potom? Budem si užívať život do chvíle, kým nezistím, že som stará, nepoužiteľná učiteľka na základke? Že muži so mnou idú nie z vášne, ale zo súcitu? Že si

chcú zakefovať s vráskavou milfkou pre pobavenie? Alebo ani to nie? Takto dopadnem?

Vchodové dvere Vertiga sa rozleteli a von vyskočila Ela. Iba v tom, v čom tancovala. Chcela som na ňu zavolať, ale vybehol za ňou mladý magister. Zastavila sa v prostriedku obojsmerky, priamo na neprerušovanej čiare. Keď k nej pristúpil, zavesila sa naňho a z ničoho nič mu strčila jazyk do úst. Ela sa vedela bozkávať viac animálne ako vášnivo. Užívala si tak, že hrýzla. Schovala som sa do tieňa tmy a sledovala, ako jej magister bez okolkov zabľúdil do riflí zozadu, ale do minúty bol s rukou vpredu. Ani som len nehádala, či vošiel aj do nohavičiek. A nielen tam. Bolo to vidieť na Ele, ako slastne vzdychla a nadvihla pravú nohu, aby dala ruke a prstom voľnejší prístup. Držala sa magistrovej polorozopnutej košele tak silno, až sa zdalo, že ju pri potlačovaných vzdychoch potrhá. Po chvíľke magister ruku vybral a nechal si Elou olízať prsty. Strčil do nej druhú ruku a vzdialili sa k autám parkujúcim na obrubníku. Tam sa o jedno oprel a Ela si čupla.

Šťastlivec, pomyslela som si a zapálila si druhú cigaretu. Elu som teraz nevidela, lebo čupela medzi zaparkovanými autami, ale orál som ju už videla robiť.

Magister zachrčal ako trafené zviera s chorými hlasivkami. Zachrčal priskoro. Ešte aj na mňa priskoro, lebo podľa vyfajčenej cigarety som hádala, že sa spravil do dvoch minút. Orál za taký krátky čas? Fúha... nepoviem sex, ten občas áno. Keď je chlap nadržaný ako zajac a nezapichal a nehonil si niekoľko dní, vytečie to z neho do minúty. Je to tak, tak prečo si nad tým zakrývať oči? Iba péčko ukazuje výkonných hodinových. Ale orál za taký čas...?

„Choď dopiče, boha!“ vyštekla Ela na celú ulicu a vstala. Plúvla mladému do tváre a nechcela som vedieť, či to boli sliny. „Prijebaný chuj skurvený! Čo som kurva?! Pičus!“ Ako to zo seba vyplula, slová aj semeno, vybehla na cestu a potom k dverám Vertiga. Tam sa k nemu otočila. Dlaňou si zotieral tvár a striasal ruku kamsi za seba. „Veľký magister s veľkým em, hej, kokot?!“ zakričala a ukázala mladému prostredník. „Desaťcen-

timetrový kokotko do minútovej fajky, ty kokot! Nech ťa nabudúce najprv podojí vlastná matka, dopiče!“ A zabuchla za sebou dvere podniku.

Usmiala som sa. Kam sa derú moje problémy? Desať centimetrov je paradoxne väčší a menší problém zároveň. Ak mala Ela dobrý odhad.

Sledovala som, čo bude mladý robiť. Chvíľu postál na mieste, pozapínal sa, poutieral. Potom vykročil sebaisto do Vertiga aj on. Klasický mestský večer. Jedna už dala. Možno dá aj iná. Dva zárezy za jeden večer pre takého mladého, ktorý mal zrejme v živote rodičmi ustlaného mnoho, sú normálnym štandardom. Pri prvom sa odľahčí, pri druhom pôjde sebaisto o pár minút dlhšie. No keď je pravda, že má desať centimetrov, tak s tou sebaistotou... Dofajčila som, odhodila ohorok. Zababušila som ruky do vreciek bundy a spomenula si, že dnes sme za gotičky. Alebo za dajaké tie, čo nosia čierne handry.

„Úplný kokot, dopiče...“ dušovala sa Ela nahlas aj vo vnútri. Tí štyria k nám už nazad neprišli. Nechali po sebe vyplatený účet a nasrdenú Elu, ktorej sa od kútika úst takmer cez celé líce tiahlo tenké, zaschnuté a lesklé... Aj Betka chvíľu naberala odvalu, či ju upozorniť. „Chápeš? Najprv chcel zajebať, vravím mu, nie, čo si pipi? Na ulici? A on kokot stepná koza, len jebať a jebať...“

„Takže ste zajebali?“ hrala som hlúpu.

„Áááale...!“ Ela pohodila rukou a po tom, čo ju Betka upozornila na líce, namočila si prst do svojho pohára od alkoholu a vyšúchala si zaschnuté. „Išiel ma vyprstiť. Rovno na ulici, kokot. Že je v tom mág. Kúzelník, dopiče. Nevedel sa ani trafiť, chuj jeden. Nepoviem, kebyže nejem a mám pritesnú a on ide na mňa chujom na pol žrde, ale išiel prstom. Mohol si najprv poriadne nahmatať. A takú rozľahanú ju mám, že by do nej vlak vošiel.“

To bola pravda. To som vedela potvrdiť aj ja. Jeden náš spoločný známy, ktorý ju šiel jedného večera upokojiť, lebo bola mrzutá, sa nám nakoniec priznal, že sa v nej stratil ako Sting v tej pesničke o Angličanovi.

„A on kokot ako slepec...“ pokračovala Ela. „A tak som sa

radšej na to vysrala a že keď sa možno upokojí fajkou, nebude taký roztrasený. Tak som si kľakla, dopiče. Naposledy som kľáčala v kostole a...

Naposledy určite nekľáčala v kostole.

„...a rozopla som mu hentie nohavice. A tam, dopiče, na mňa zíral kokot. Tým svojím jedným okom.“

Betka sa uškŕňala, ja tiež. Betka preto, ako Ela rozprávala, ja preto, že som všetko videla naživo, hoci videla, ako videla...

„No veď dobre,“ vravela neprestajne Ela a prechádzala si vankúšikmi prstov po líci, či ešte nezacítí nejaké zvyšky, „šak kokot oči dve nemá, né? Tak si hovorím, nahoním ho, lebo akýsi malý je... a jak som ho vzala, cítila som, že je tvrdý. Vravím si, né, dopiče, šak hádam taký veľký chlapina nebude mať trpaslíka, a kukaj... kokotko malý, v ústach sa mi natriasal ako sardinka. A tenký jak tá dnešná hranolka, dopiče...“ Odpľula si pod nohy a ja som ju chápala, preto som ju neupozornila, že toto dámy nerobia. „Tvrdý bol, bohamu, ale malý a tenký. Ale čo tam aj tvrdý, keď sa hneď spravil.“ Skončila, pozrela na nás a dala posunkom vedieť, že chce počuť reakcie.

„Ako to, hneď?“ hrala som hlúpu ja.

„Normálne. Cmúľaš, saješ, pohonievaš, dávaš hĺbku. Striedaš rýchlosť. Kombinuješ poradie, ako cítiš a vidíš. Pritom som necítila nič. Či vlastne všetko hneď. Ešte som poriadne nezačala, piče, hneď začal striekať. Kokot jeden. Držal mi hlavu pri koreni. Ešteže má taký malý kokot a nedusila som sa. Zahryzla som doňho, nemyslite si, že nie. Obrana. Vtedy pustil. Kokot,“ povedala nakoniec, aby si bola istá, že slovo *kokot*, vo svojej výpovedi povedala a že vieme, do čoho zahryzla, lebo to mala v ústach.

„Zaplatili za nás účty,“ povedala nato Betka.

Ela nevraživo pozrela na poháriky na stole. „Hej, jasnačka, že zaplatili. Mysleli si, že sa im rozdáme ako kurvy alebo čo.“

Ela sa nemusela sťažovať, lebo si naposledy za fajky dala zavcakať poriadne.

Betka sa s nami rozlúčila o hodinu-dve neskôr. Vraj musí ísť, lebo ráno skoro vstáva a už aj tak sa bojí, že zaspí. Povedala som

jej, že jej držím v škole prsty. Také maminkovské držanie prstov kamarátke. Viac ako kamarátske. Že sa potom večer ozve, že si ešte niekam vyrazíme. To nebola úplná pravda, lebo Betka obyčajne v sobotu večer nevládala po celom dni existovať a v podniku pri stole občas spala s otvorenými očami. Ela si soboty užívala dvojnásobne. Keď nebola pracovne odcestovaná, vymetala zaradom. Spoznávala neznámych a neznámi spoznávali ju. Na jej obranu musím povedať, že nedávala každému, aj keď to tak teraz vyzerá. Dávala, keď chcela. Mala aj dni, keď sa jej nechcelo a keď vravela, že mať vtáka v ústach už nikdy nechce. Že je to odporné a že kto to môže robiť. Niekedy, keď také niečo hovorila, som pred ňu chcela postaviť zrkadlo. Zo žartu.

08

Betka bola zbitá ako pes. Ako som predpokladala. V bakalárskom mali aj prax a mali ukazovať, čo ako robia. Chcela som jej prax vybaviť u nás. Odmietla. Chcela všetko dokázať sama. Ale že keď nikde nenájde miesto, bude rada, keď jej pomôžem.

Ležala u mňa na gauči pri dákom príjemnom, tichom soundtracku z reproduktorov popíjala teplý čaj. Dnes jej nebolo treba ani Elu, ani alkohol. Chcela iba ležať a oddychovať.

Nemali sme nič proti tomu, keď sme si lahli na jeden gauč a pod jednu deku obidve. Nahé sme sa už videli a vedela som, že Betka je krajšia ako ja. Jej prsia boli proste nádherné. Ona tvrdila to isté o mojich. Vedeli sme sa jedna druhej dotknúť alebo mať ruku položenú všade bez toho, aby sme niečo od tej druhej chceli. A keď vravím všade, myslím úplne všade.

Spravila som v izbe prítomie, aby Betke neťahalo ubolené oči a posadila sa k nej. „Vyzeráš choro,“ pozrela som na ňu.

„Vyčerpane.“

„Viem, ako vyzeráš vyčerpaná. Toto sa podobá chrípke.“

„Choď s tým niekam...“ odchlipla z pohára a položila ho na hrubou dekou zakryté brucho. „Stretla som sa s predajcami.“

Tušila som, že s nimi bude. Predajcovia, tak predo mnou nazyvala tých, ktorým predávala moju trávu. Tí ju potom posúvali

ďalej. Ktovie, koľko vychádzala posledná suma. Betka do tých počtov videla lepšie ako ja. Povedala mi len, že s takou odrodou, akú mám, nikdy nepôjdem pod sedem. Čo ma vraj mohlo iba tešiť, lebo na intrákoch sa pohybovali aj sprejované trávy gram za päť eur a z tých vyvracalo žalúdky. Ale keď nemáš peniaze, nemáš dobrý materiál.

Čakala som, čo bude hovoriť ďalej.

„Okolo intrákov sa tento týždeň častejšie prechádzali hliadky.“

Nemusela som si spomínať na moje cesty domov, keď asociáli obťažujú normálnych rovno na zastávkach za bieleho dňa. „Možno kvôli bezpečnosti.“

Neverili sme tomu a nemuseli sme si povedať, že to vieme. Fízli chodili výlučne kvôli bielym. Robí biely kšeft s drogou? Pokuta, väzba, razia, basa... Robí kšefty s toluénom a omamnými látkami čierny? Všetko v poriadku. Znásilní biely? Pedofil, kurevník, násilník. Znásilní čierny? Čo už. Keď sa fízli prechádzali okolo intrákov, mohlo to znamenať niekoľko vecí. Razia, drogy, násilie... alebo nič z toho. Len sa prišli ukázať, že ešte existujú.

„Ale obchod ide... pýtali sa. Predajcovia. Či ešte niečo do Vianoc bude. Povedala som, že neviem.“

„A vieš?“ podpichla som.

Betka zakašľala. Choro. Chúďa. „Neviem. Je niečo?“

„Hádaj.“

Hádala. „Do sto gramov.“

„Sto gramov...“ zatskala som. „Veď si bola už u mňa na záhradke, videla si.“

Betka naschvál pozrela kamsi medzi moje nohy. „U teba na záhradke máš pokosené, takže sa nevidí,“ podrypla teraz ona. „Alebo nie?“

„Jasnačka.“

„Tak?“

„Mám...“ teraz som skutočne prepočítavala. Všetko bolo v perináku zabalené do zatváracích vrecúšok po rôznych gramoch, najčastejšie po desiatich. Po desať Betka predávala

najčastejšie, čo bolo asi štyrikrát do mesiaca. Keď sa podarilo predať štyrikrát, pokrylo to tento byt. Základné platby. „Koľko si hádala? Sto?“

„Veľa?“ odpila si z čaju a zamračila tvár, akoby si chcela kýchnuť.

Pohladila som ju po tvári a nechala ruku na čele. Bola rozpaľená, ale možno to bolo tým, že ju nahrievalo teplo z deky a čaj. A teplo bytu.

„Mám toho asi jedno kilo.“

„Kilo trávy?“ zdôraznila váhu.

„Možno kilo a pol. Ale nechcem preháňať zbytočne.“ Pravda bola, že tento rok som posadila na záhrade o dve rastlinky viac a počasie prialo, takže úroda bola o niečo lepšia. Päťsto gramov som zabalila do vrecúšok po desať na váhe, zvyšok sa mi nechcelo, a tak som ho balila od oka aj do väčších vrecúšok, len aby som bola hotová čím skôr. Keď to bude potrebné navážiť, navážim. No od oka som vedela, že toho sú necelé dve kilá. V podstate som v noci spala na tráve za dvadsaťtisíc eur. Dobrý pocit? Ani nie. Stresujúce? Občas. Ako som už povedala, Betka ju strieľala vysokoškolákom, ktorí fičali na všetkom tak či onak. Ja s Betkou sme závislosti a drogy nepodporovali. Iba sme si nahrádzali dane, ktoré nám bral štát vedený zdrogovanou radou. Z tých dvoch kíl sa od septembra do dnešnej polovice novembra predalo asi sto gramov. Neviedla som si záznamy a ani som neplánovala. Proste som záhradkárka. Vypestujem, ponúknem, skonzumujem. Iných do toho nič. Ži a nechaj žiť.

Betka mala vypleštené oči. „Kilo trávy...“ šepkala. „Veď to sa nedá schovať...“

„Veď to. Môžeš im povedať, že do Vianoc ešte niečo môže byť.“

„Vraveli dačo o párty. Vianočnej. Alebo predvianočnej... ktovie,“ povedala Betka a medzitým dopila čaj. Vstala som a šla jej z čajníka naliať ďalší. Priliala som doňho pár kvapiek rumu, aby ju to zahrialo. Na noc ostane u mňa. Nepustím ju domov. Jedine, že by musela. „Proste sa dorozumievali medzi sebou.“

Takže sú viacerí, napadlo mi. Podala som jej plný pohár. „Máš v tom trochu rumu.“

Jemným úsmevkom mi poďakovala. „Oni sú takí ťuťkovia,“ pokračovala v opise predajcov. „Podarení. Milí. Neškodní. Nechávejú sa oslovovať Lolek a Bolek, ale vždy, keď sa stretneme, tak nevedia, ktorý z nich je ktorý. Raz som ich musela opraviť, lebo som si už pamätala aj ja.“

„Študujú?“

„Asi umenie. Myslím si teda. Už mi aj niektorí moji externí spolužiaci vraveli, že hentí umelci konzumujú hodne veľa trávy. Bolek s Lolekom mali záujem o väčšiu čiastku. Ak by teda bola.“

Zaujalo ma to.

„Ale pri tom, čo máš, to...“

„Skús.“

„Sto.“

„Gramov?“

Prikývla a keď videla, že sa mi rozžiarili oči, zasmiala sa, čo ju rozkašľalo a musela som jej vziať čaj, aby sa neobľiala. Sto gramov znamenalo osemsto eur. Štyristo Betke, štyristo mne.

„Ale tie občasné desiatky, že chcú tiež... stále,“ dodala Betka.

To bolo samozrejmé. Položila som pohár na obývačkový stolík nízkeho profilu a pozakrývala ju do deky. „Prinesiem ti pyžamu, ponožky a nejakú šatku na krk. Dnes prespíš tu.“

„Nemala by som,“ namietla.

Zdvihla som sa a šla do skrine nájsť niečo, čo by som jej dala. „Hádam ťa niekto doma nečaká?“

„Nie. Ale načo by si sa mala starať, keď...?“

Vrátila som sa a hodila po nej poskladanú, vypratú, ale nevyžehlenú dvojdielnu froté pyžamu. „Keď čo? Keď sme samy ako prsty a nemáme nikoho, iba jedna druhú?“

Betka pochlipkávala čaj a po chvíľke ticha, kedy bolo počuť iba soundtrack, pošepala: „Včera som ti nepovedala všetko. O Alexovi. Ale keď nechceš, môžeme to nechať tak.“

„Povedz iba, keď chceš,“ posmelila som ju.

„Vieš, mal tých svojich známych... neviem, ako sa volali. Tí programátori.“

„Viem. Ale na mená si už nespomeniem.“ Čoby nie. Viem ich vymenovať aj teraz.

„Vraj ho okradli. On dačo robil... neviem čo. Dačo s príbehmi... asi ich písal alebo ja neviem... no proste, vraj s tým niečím, čo mal, pomohol tým ostatným. Vraj to bolo dačo väčšie ako dovtedy. Oni to naprogramovali pre nejakú zahraničnú firmu alebo také niečo. A dostali za to dobre zaplatené. Ale jeho obišli.“

„Ako to?“

„Autorské práva. Dačo také. Nepovedali mu, že ich potrebuje dať a oni podpísali, že práva sú ich. Zhrabli peniaze a odstahovali sa do Čiech.“

Neveriacky som si spomenula, ako sa k sebe Alex s kamošmi správali. Dávalo mi to zmysel, ale... „To by mu spravili vlastní?“

„Prachy sú prachy, Tami...“

„O koľko šlo?“

„Netuším. Ale asi o toľko, čo získame dokopy po predaji toho kila a pol.“

Oči mi vybehli až teraz. „Pätnásťtisíc?“

„Nejako tak. Ale hovorím, že toto už strieľam. Možno je toho viac. Chápeš, autorské práva... to ti idú eurá neskôr aj z predaja, či čo... Proste ten chalan vykopal najdrahší drahokam vo svojom živote a ukradli mu ho pred nosom. Svinstvo ten svet.“

„Hej.“

Betka sa natiáhla po čaj a odchlipla. „A do toho nechal ešte aj svoju ženu. Bohvie prečo.“

„Buď konkrétnejšia.“

Nadvihla plecيا. „To už moje zdroje nehovoria.“

„A kto je tvoj zdroj?“ opýtala som sa.

„Povedala som ti včera, že ti nepoviem. A tak to aj ostane. Viem iba, že znova pracuje v tom starožitníctve na hentej bočnej z bočných ulíc.“

V nedeľu som si chcela vyvetrať hlavu a popremýšľať. Vybrala som cigaretový papierik, trávu, tabak, zošúľala, vyšla na balkón, sadla do kresla a pomaly vdýchlala, užívajúc si chuť a vôňu. Opakovala som cyklus párkrát, až kým som sa necítila uvoľnená ako pri relaxačnej cigarete. Účinok poznám. Zbystrila sa zmysly, hlavne sluch a predstavivosť, a uvoľnenosť občas trvá aj na druhý deň. Robím to raz za dva týždne, aby to ostalo príjemné a nevyvolávalo závislosť. A stále mi to umožňuje premýšľať a prísť k vlastným záverom.

Tak...

...vdýchlala som posledný raz, podržala a vydýchlala. A ten zvyšok, čo som mala medzi prstami, som udusila v kvetináči...

...chcem Alexa a cítim chlad balkóna. Zababuším sa do deky a zapálím cigaretu. Premýšľam, prečo túžim po chalano-
vi, ktorý sa nepredáva, keď tých ostatných je kopec, a vdýcham dušičku, ktorá mi pripomína jeho obyčajnosť. Alex nie je filmový hrdina, je normálny a to ma k nemu ťahá... Možno ma trápi, že sme sa zle rozišli, možno mi šepká svedomie, ale nepočujem odpoveď. Pozriem z balkóna, ohorok vyhodím, cítim sa chcená a rozmýšľam, čo by povedali Betka alebo Ela, keby som k nim prišla s Alexom.

Vošla som dnu, zhodila zo seba deku, natiahla legíny. Po tme. Obliekla som si tenkú bundu, dala do nej mobil. Obula botasky na beh, zamkla byt, vopchala kľúče do druhého zipsovacieho vrečka, zišla výťahom dole, vybehla.

Bola tma, vzduch ostrý. Premkol ma chlad, jemne ma striaslo. Rýchlejším krokom som vyšla od bloku ďalej, k dlhému chodníku. Ten viedol krivolako kamsi a niekam. Ešte neviem, kam sa poberiem. Ale asi to bude ako vždy. Park, ktorý má široké, dlhé chodníky, stáčajúce sa v nejakých znameniach. Je taký veľký, že mi stačí obehnúť ho desaťkrát, aby som lapala po vzduchu. V stave, v akom som, si občas namýšľam, že ma niekto naháňa.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ticho medzi nami***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.